

סופת הטורנדו...

סופת טורנדו היא סופה מערבולית שכיחה הנושאת אבק ואדי מים ונראית כמשפך צר היורד מחלקו התחתון של ענן אל הקרקע.

הטורנדו מתרחש באוויר שמעל היבשה והקוטר הממוצע של מערבולת הסופה, שנקראת המשפך, הוא כמאה מטר. החלק העליון של המשפך יוצא מתוך ענני קומולונימבוס או לעיתים קומולוס והחלק התחתון נוגע באדמה. מהירות הטורנדו עשויה לנוע בין 115 קמ"ש ל- 510 קמ"ש, אבל בדרך כלל הוא נעלם לאחר מספר דקות.

רוב סופות הטורנדו נעלמות בלי לעשות נזקים, אבל בכל שנה אחדות מהן גורמות נזק רב בנפש וברכוש. כוח היניקה העצום של משפך הטורנדו שואב לתוכו כל מה שנקרה בדרכו ואפילו מכוניות וחפצים גדולים יותר, קורע אותם לגזרים ומשליך אותם לכל עבר. לעיתים הטורנדו המרכזי מלווה במשפכים קטנים המסתובבים סביבו.

פגיעת הסופה אינה אחידה ולעיתים המשפך "מדלג" מעל שטח קטן וליד בית שנהרס כליל ניתן למצוא בית אחר שנותר ללא פגע.

סופת טורנדו קטנה התרחשה גם בא"י לפני כעשור ללא נזקים ב"ה. המילה "טורנדו" מקורה במילה הספרדית "טורנר" - "להסתובב".

אוצר הפלאות

"פנחס הוא אליהו" - צורתו של אליהו הנביא...

דבר פלא כתב הגאון בעל 'שבט מוסר' ז"ל בספרו 'מנחת אליהו' וזה לשונו: "ראיתי לאיש אחד חסיד ישר ונאמן שהיה נראה לו אליהו ז"ל והיה מגלי ליה רזין עילאין ואמר שאליהו ממוצע בקומתו, לא לבן ולא שחור, אלא פניו כאיש אשר עמד נגד השמש חצי שעה שנשחר פניו, והוא זקן בעל שער, וחגור לו זרת רחבו וכתוב סביב החגור שבעה שמות הקודש. גם ראה כתוב בו 'בן פורת עלי עין', ולא ידעתי טעם הפסוקהזה שהיה כתוב בו".

ועיין שם שהביא עובדא שיצא קול על נערה אחת שאליהו הנביא נתגלה אליה, והגאון בעל 'שבט מוסר' הלך אצלה לדרוש ולחקור אם ראתה בו סימנים הנ"ל ולא ידעה מהסימנים. וסוף דבר נתוודע שנראה לה שד וקרא לעצמו השם 'אליהו' כדי לבלבלה וכאשר שאלו אותו אם אכן הוא 'אליהו הנביא שעלה לשמים', שחק וברח לו, עיין שם פלאות.

חזק קצר וקלף

החזן הרב והמשכורת...

בקהילת פרנקפורט שבגרמניה, בעת רבנותו של **רבי פנחס הלוי הורוץ בעל ההפלא"ה**, שימש בבית הכנסת המרכזי חזן אשר הצטיין בקולו הערב אבל לא ביראת שמים, ורבים ריננו כי מתנהג הוא בקלות ראש ואינו מקפיד על המצוות.

כשראה החזן את הערצתם של המתפללים לתפילתו הערבה, בא אל ראשי הקהילה ודרש בעזות פנים להעלות את משכורתו כחזן ולהשוותה עם משכורתו של הרב.

שמע רבי פנחס את דרישת החזן ואמר: "עליך נאמר **עושה מעשה זמרי ומבקש שכר כפנחס**"...

חפץ ברש"י

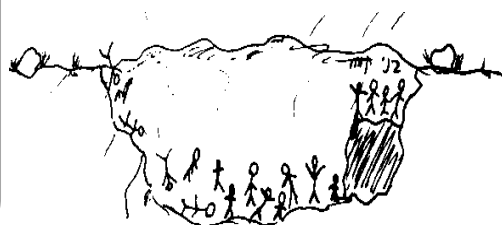
מדוע חשב משה רבינו ע"ה שבסוף הוא כן יכנס לארץ ישראל???

ציור בפרשה...

"אני קורח לא אתו"

[כז-יא]

ע"ן פרש"י...

המלך בגלות...

מלך הונגריה יצא יום אחד בלוויית איש-אמונו הקרוב אליו למסע ציד ביער. תחילה התנהל המסע על מי-מנוחות, והמלך ומלוויו נתברכו במעשי ידיהם. אולם בחלוף כמה שעות התקדרו לפתע השמים ובתוך רגעים אחדים נתכסתה החמה ועלטה השתלטה על היער.

כעבור עוד כמה דקות הבריקו ברקים מסנוורים, הרעימו רעמים מתגלגלים וגשם זלעפות החל ניתן ארצה. נבהלו המלך ומלוויו. תחילה ניסו להסתתר תחת ענפי העצים, אולם אלה לא סיפקו להם הגנה ראויה והם נרטבו עד לשד עצמותיהם.

השניים החלו להסתובב ביער אנה ואנה, מנסים למצוא את הדרך החוצה. העלטה והגשם העז הגבילו מאוד את כושר ראייתם, וגם אחרי שעות רבות של הליכה לא מצאו את הנתיב הנכון. כמעט נואשו, **כשפתאום הבחינו באור קלוש הנוצץ מרחוק**. צעדו בעקבות האור והגיעו לבקתה קטנה וחרבה. נקשו על דלת הבקתה, ואדם ששערו פרוץ, לבוש בלויי סחבות, פתח להם את הדלת. "מה רצונכם?", שאל.

"להתארח בביתך, עד שתחלוף הסערה", השיבו השניים. הכניסם בעל הבקתה פנימה והתנצל לפניהם על שאינו יכול לארחם כראוי. "בעבר שימשה בקתה זו אכסניית-דרכים", סיפר, "אולם ברבות הזמן חדלו אורחים לפקוד אותה ואני פשטתי את הרגל. צר לי על כי אין ברשותי אלא עז חולבת אחת, ואם תרצו אוכל להשקותכם מחלב".

שמחו המלך ומלוויו על ההזדמנות להשיב את נפשם במעט חלב טרי וחם. לאחר מכן הציע להם לישון על מזרני קש קשים. המלך ומלוויו, שהיו תשושים מכל שעבר עליהם, לא היו בררנים ומיד שקעו בשינה עמוקה ומתוקה.

למחרת חדלו הגשמים והשמש הפציעה מבעד לצמרות עצי היער הגבוהים. ביקשו המלך ומלוויו מבעל הבקתה להדריכם אל היציאה מן היער. לאחר שעשה כן נפרדו ממנו במילות תודה נרגשות. כעבור שעה קלה היו השניים בדרכם לעבר ארמון המלוכה.

חלפו כמה ימים והנה כרכרה הדורה נעצרה ליד הבקתה העלובה ביער. מן הכרכרה ירד איש לבוש בגדי-שרד, שנקש על דלת הבקתה והזמין את בעליה לארמון המלך. לנוכח ההזמנה הבלתי-צפויה נחרד ליבו של איש-היער. "מי יודע במה חטאתי ומה יגזור עליי המלך", חשב לעצמו.

כשהגיע בעל הבקתה אל הארמון הוכנס פנימה והמלך קידמו במאור-פנים ובחיבה מופגנת. "האם לא תכירני?!", שאל המלך, "הלוא אני הוא אחד משני האנשים שהענקת להם, בטובך, מחסה בבקתתך, לפני כמה ימים!". בתוך כך נכנסו פנימה חייטים שהתאימו לאיש-היער בגדים חדשים ומפוארים. העניק לו המלך כסף רב ומתנות וגם בית חדש ורחב-ידיים לא-הרחק מהארמון.

עד כאן הסיפור שסיפר הרבי לחסידיו, החסידים סביב השולחן המתינו עתה למוצא פי הרבי. לאחר רגע קצר של שתיקה, פתח הרבי ואמר: "כעת הבה נתאר לעצמנו פגישה דמיונית בין איש היער לבין אחד מחבריו. 'כיצד זה נתעשרת פתאום?', יתמה החבר. '**השקיתי את המלך חלב עיזים והשכחתי אותו לישון על מזרן קש**', יענה לו איש הבקתה.

"ומה חושבים אתם? אם יקבל החבר את הדברים כפשוטם וילך לארמון המלוכה, בידו האחת כד מלא חלב עיזים טרי ובידו האחרת מזרן קש - האם גם הוא יזכה בבגדים ובמתנות? ודאי שלא. הוא אף יסכן את נפשו, בעוון ביזוי כבוד המלך!"

לאחר אתנחתה קלה הטעים הרבי ואמר: "**אלא מה?** כאשר היה המלך במצוקה, הרחק מארמונו ובמצב ביש של גלות - גם כוס חלב עיזים ומצע קש עלוב השיבו את רוחו ושימחו את ליבו. אך כאשר המלך שוב בהיכלו - **הרי גם כלי כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות לא יספיקו לו ולא ישיבועו את נפשו**".

"אי! אי! יהודים", **קרא לפתע הרבי בקול גדול**, "כל עוד שכינתא בגלותא ובכל צרתם לו צר, גם 'עבודה' מועטת, שהיא בבחינת חלב עיזים ומצע קש - ערבה היא לפני הבורא יתברך, ועושר רב שמור לעושיה. אולם בעוד זמן קט, כשתבוא הגאולה והשכינה תתנער מעפרה ותשוב למקומה ולכבודה - כל שנטרח ונעמול, אפילו הדרגות הנראות לנו כיום נעלות ונשגבות ביותר, לא יספיקו לנו!"

וזה הזמן שאנו נמצאים בו כעת, ימי 'בין המצרים' שזה המן שנקרא "המלך בשדה" שאז כל מצווה וכל מעשה קטן שאנו עושים בימים אלו, **נחשבים אצל הקב"ה למעשים גדולים ונשגבים**, יה"ר שנזכה!...

חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שניים מקרא ואחד תרגום!

